

[Steincke.]

eftergiver offentlig Hjælp, Hjælp, til hvilken der er knyttet ydmygende Retsvirkninger. Det vil derfor sikkert af alle føles naturligt, at den i vor Historie særligt mindeværdige Begivenhed, Danmarks Befrielse efter 5 Aars Besættelse af en i alle Maader fjendtlig Magt, benyttes som Anledning til en saadan Eftergivelse.

Nu vilde maaske enkelte saakaldte sure, hvis der endnu maatte findes slige paa fri Fod her i Landet, sige, at der efter 1933 langt fra er samme Grund som tidligere til at eftergive offentlig Hjælp med Retsvirkninger, idet dennes Omraade ved Socialreformen jo blev stærkt indsnævret, ligesom Retsvirkningerne blev baade færre og af mildere Karakter. Dette er i og for sig rigtigt; men dels blev disse Retsvirkninger igen betydeligt skærpet ved Revisionen i 1942, altsaa midt under Besættelsen, saaledes som den højtærede Minister gjorde Rede for det, dels vil der altid — naar det drejer sig om den rent skønsmæssige Hjælp — takket være Livets Indviklethed og de talrige Trangkombinationer, der under vore komplicerede Samfundsforhold vil fremkomme, være mange Tilfælde, hver Retsvirkningerne vil ramme haardt eller ubilligt.

Ud fra disse Betragtninger tilsigter Lovforslaget paa den ene Side — under Hensyn til Forsorgslovens Specialisering — at fastsætte ensartede Regler for hele Landet, altsaa uden det særlige kommunale Skøn i de enkelte Tilfælde, og paa den anden Side at medtage dels de Personer, der har modtaget almindelig Kommnehjælp blot med Tilbagebetalingspligt, dels dem, der vel har mistet Valgretten i Henhold til § 306, Stk. 2—4, og § 307, Stk. 2, Nr. 1 og 5, men som normalt ikke kan sammenlignes med Personer, som paa Grund af deres særlig asociale Færd kun har kunnet faa egentlig Fattighjælp. Under denne Gruppe, efter §§ 306 og 307, hører netop mange, som er faldet for de skærpede Regler ved Revisionen i 1942, saaledes mange langvarigt arbejdsløse, Folk, der ikke har villet arbejde for Tyskerne, og andre.

Endelig falder ind under Lovforslaget Personer, der har undladt at sygeforsikre sig og derfor har faaet offentlig Hjælp; men selv om saadan Undladelse er uforvarselig og i mange Tilfælde ogsaa er Udtryk for en asocial Ligegladhed, er der dog herfra langt til den Gruppe, der har tilsneget sig offentlig Hjælp, eller som paa anden Vis groft har sat sig uden for nor-

male Borgeres Ansvarsbevidsthed og derfor modtaget Fattighjælp.

Vi fra vor Side kan i det store og hele tiltræde den Afrænsning, som her er foretaget, idet vi særligt fremhæver det heldige i, at de Personer, der er faldet for den skærpede Lov i 1942, tages med, og at Eftergivelsen ikke overlades til den enkelte Kommunes Skøn, som vil kunne være mere eller mindre tilfældigt eller i hvert Fald vil give et uensartet Billede Landet over, og for saa vidt er alting godt.

Men da det nu engang er Rigsdagens Opgave at naa til fuld Klarhed over et Lovforslags Indhold, kan jeg, der maaske tør betegne mig som en gammel Rotte inden for dette Lovgivningsomraade, ikke undlade at gøre opmærksom paa, at Alimenterne faar en Særstilling ved dette Lovforslag. Bemærkningerne til Forslaget, som Rigsdagsmanden jo altid i Tvivlstilfælde tyr til, indeholder overhovedet intet til Begrundelse af, at Hjælp, ydet i Medfør af Forsorgslovens § 205, jfr. for Ægtebørn § 218, er undtaget fra Eftergivelse i Henhold til dette Lovforslag, og at der ikke engang er Tale om Eftergivelse for disse Personer i Henhold til Kommuneskøn. Denne Ordning, som jeg efter mit Kendskab til det almindelige historiske Syn paa Alimenter vel forstaar, men ikke billiger, kan vel heller næppe efter den højtærede Socialministers Grundsyn af denne føles fuldt ud retfærdig. Jeg maa derfor gaa ud fra, at det, der her foreslaas, er, hvad man inden for den samlede Regering har kunnet enes om, og hvis dette er Forklaringen, vil vi fra vor Side ogsaa efter Omstændighederne være tilfredse, idet vi jo maa indrømme, at man i alt Fald fra deres Side, som var ivrige for Skærpelsen i 1942, har vist en ikke ringe Imødekommenhed over for den højtærede Ministers Ønsker, som jeg altsaa her har tilladt mig at gaa ud fra falder sammen med mine. I øvrigt kan jeg paa mit Partis Vegne takke den højtærede Minister for Forslaget og anbefale dette til hurtigt og velvillig Behandling i det høje Ting.

Jens Jensen: Som det fremgaar af Bemærkningerne til Lovforslaget, har man tidligere ved særlige Lejligheder ved Lov eftergivet Fattighjælp. I Anledning af Landets Befrielse for den tyske Værnemagt vil man eftergive Kommnehjælp, som er ydet uden Fortabelse af Valgretten forud for denne Lovs Ikrafttræden, og som ikke er ydet efter §§ 15 og 205, ligesom man vil